

6. DENK AAN DE DEUR

Gisteren ging alles fout op school: mijn telefoon werd afgepakt, er waren nieuwe rekengroepjes en toen begon juf Norah ook nog eens te klunzen bij de deur. Ja, ik had weer eens dingen gezegd die ik alleen maar wilde denken. Over de knobbelvinger van Romy, over de hanenpoten van Ming, over het gezeik van Bartek en over de stem van juf Norah. En die stem werd toen nog harder. ‘Nu ga je echt te ver, Raaf!’ Dat zei ze wel vaker, maar nu schreeuwde ze het bijna. Ik deed mijn handen op mijn oren. Niet omdat ik het wilde, maar omdat ik niet anders kon. Uit alle macht staarde ik naar de gevoels-cirkel naast het bord, maar dat hielp niks. Juf Norah kwam met grote passen naar me toe lopen. Ik dacht dat ze me een schop wou geven, dus schopte ik alvast terug. En toen wees ze naar de deur. Ik kon aan haar lippen zien wat ze zei. Eerst brede en daarna tuitende lippen betekent meestal: ‘Eruit!’

Dus stond ik op en liep met mijn handen op mijn oren tussen de rijen door naar de deur. Langs Esmee, Chaja, Bartek en Jack. Ze keken me allemaal aan, maar niemand hield de deur voor me open. Dus duwde ik met mijn elleboog op de klink, stapte naar buiten en gaf de deur met mijn voet een duw. Een stevige, zodat ik zeker wist dat hij dicht zou vallen. ‘Denk aan de deur!’ roept juf Norah altijd. Dat deed ik dus. Ik had alleen niet gemerkt dat ze achter me aan was gelopen. En toen viel de deur niet in het slot, maar in juf Norah’s gezicht. Ik zag nog net dat ze met haar hand naar haar neus greep en terug de klas in stapte.

Een poos stond ik daar midden in de gang en dacht nergens aan. Ik zoemde alleen maar. Zoals ik had gezoemd toen de kapstok uit de muur was gevallen. En toen Romy van het klimrek was geduikeld.

Net toen ik mijn handen wilde laten zakken, pakte iemand me bij mijn arm. Nogal hard. Het was mevrouw Knol, de opperjuf. Haar stem klonk ook nogal hard. Dwars door mijn handen heen. Ik liet ze dus nog maar even zitten. Haar gezicht kwam zo dichtbij dat ik haar warme adem voelde. Ik wilde een stap naar achteren doen, maar ze trok me al mee naar haar kamertje aan het einde van de gang. Het hol van Knol.

Na een eeuwigheid kwam mam met haar helm onder haar arm het hol binnen. Ze gaf me een snelle knipoog. Dit was een goed moment geweest om mijn handen te laten zakken, maar toen barstte mevrouw Knol al los. Met mijn ogen volgde ik haar bewegende handen. Net twee balletdansers die om elkaar heen draaiden en elkaar soms even in de armen vielen.

Mam gaf me een zacht duwtje tegen mijn arm. Maar pas toen mevrouw Knol naar de gang liep en mam me

een langzame knipoog gaf, liet ik mijn handen van mijn oren glijden.

Mevrouw Knol kwam terug met een schrift en legde het opgevouwen voor zich neer. Uit het houten pen-nenbakje van haar bureau pakte ze een dik, grijs potlood. Zo een waarmee je in groep drie leert schrijven.

Met grote, losse letters die ze diep in het papier drukte schreef ze: WAT KAN ER BETER. En daarachter een dubbele punt die ze dwars door het hele schrift priemde.

Ze draaide het schrift naar me toe en schoof haar kromme wijsvinger boven de letters langs terwijl ze de woorden oplas, alsof ik moest leren lezen. 'Wat kan er be-ter. Luister, Raafke...'

'Raaf!' verbeterde ik. Al sinds de zomer was ik geen 'Raafke' meer.

'Luister, Raaf,' zei ze met een opgetrokken bovenlip. 'We zijn nogal geschrokken en we willen graag dat het beter gaat. Voor juf Norah is het fijn als je daarover nadenkt. Schrijf elke dag iets op wat beter kan.' Haar lip trok nog wat hoger. 'Als een onderzoekje. Daar gaan we het maandag dan verder over hebben.'

Toen ze het schrift dichtsloeg, staaarde een enorm lieveheersbeest me aan. Dat is het lievelingsdier van Miracle, maar ik vind ze behoorlijk irritant met al die stippen.

'Ik heb liever een wat spannender dier,' zei ik. 'Een roofdier of zo.'

Mevrouw Knol schoof het schrift naar me toe en fluisterde: 'Lieveheersbeestjes zijn roofdieren. Ze zuigen dagelijks wel dertig luizen leeg. Een hele klas.'

Even keek ik haar verbluft aan, toen staaarde ik weer naar de glanzende zwarte stippen op het schrift.

'Zorg eerst maar dat je je eigen roofdier een beetje temt, Raaf Tebbe,' zei mevrouw Knol toen. 'Misschien

dat de lieve heer je daarbij kan helpen.' Dat vond ze zelf zo te horen heel grappig.

Ik vroeg me vooral af hoe juf Norah deze opdracht nog verzonnen had terwijl ze met haar misschien-welgebroken-neus werd afgevoerd. Bij haar kan er ook heel veel beter: geen telefoons innemen, niet schreeuwen, opletten bij de deur en vooral Romy niet zo ontegenwoordig voortrekken.

Toen schoof mevrouw Knol ook nog mijn rekenwerk-schrift naar me toe. 'Elke dag een taak. Als rekenster is het extra belangrijk goed te blijven oefenen, Raaf.'

Na de toets van vorige week had juf Norah nieuwe groepjes gemaakt. 'Wat zijn jullie allemaal knappe reken-naars,' had ze gezegd. Maar ik was wel ineens een rekenster geworden. Dat zijn de slechtsten. Miracle bleef een rekenmaan en Romy zoals altijd een rekenzonnetje. Met haar irritante vinger.

Mevrouw Knol vervolgde: 'Juf Norah zal wat taalwerkbladen mailen. Als ze er weer is.' Die laatste woorden sprak ze net wat langzamer uit.